

Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 05.11.1968, sp. zn. 8 Co 505/68, ECLI:CZ:KSUL:1968:8.CO.505.1968.1

Číslo: 15/1970

Právní věta: Nárok na dodatkovou dovolenou nemá pracovník zdravotnického zařízení, který pracuje v prostředí se zvýšenou možností nákazy (v infekčním prostředí), ale nepřichází při plnění pracovních úkolů do trvalého přímého styku s pacienty nebo infekčním materiálem.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 05.11.1968

Spisová značka: 8 Co 505/68

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dovolená

Předpisy: 65/1965 Sb. § 105 66/1965 Sb. § 13 75/1967 Sb. § 2
§ 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Ústí nad Labem zamítl rozsudkem z 20. 8. 1968 žalobu, jíž se žalobce domáhal určení, že má nárok na dodatkovou dovolenou. Vycházel ze zjištění, že žalobce nepřicházel ve funkci likvidátora faktur, pokladníka a inventurního referenta léčebny tuberkulózy do trvalého přímého styku s nemocnými tuberkulózou nebo s písemnostmi a jinými materiály, pocházejícími z infekčního prostředí.

K odvolání žalobce potvrdil krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem z 5. 11. 1968 rozsudek soudu prvního stupně.

Z odůvodnění:

V daném případě jde o to, zda žalobci přísluší nárok na dodatkovou dovolenou (§ 105 zák. práce, § 13 odst. 1 písm. a) vl. nař. č. 66/1965 Sb.).

Podmínky pro přiznání dodatkové dovolené pracovníků resortu, ve kterém žalobce svůj nárok uplatnil, jsou blíže upraveny ve vyhlášce ministerstva zdravotnictví č. 75/1967 Sb.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 cit. vyhlášky přísluší dodatková dovolená pracovníkům konajícím práce v tuberkulózních léčebnách, při kterých přicházejí do trvalého přímého styku s nemocnými

tuberkulózou nebo infekčním materiálem od těchto nemocných. Přitom se požaduje, aby tyto práce vykonávali alespoň v rozsahu poloviny pracovní doby stanovené pro tyto práce nebo na těchto pracovištích (§ 6 vyhl. č. 75/1967 Sb.).

Již z důkazů provedených před soudem prvního stupně vyplývá celkem jednoznačný závěr, že i když žalobce pracoval v areálu léčebny tuberkulózy, jeho přímý styk s pacienty i infekčním materiálem nespadal do pracovní náplně funkce, kterou vykonával. To potvrdil jak bezprostřední nadřízený žalobce svědek V. Č., tak i ředitel léčebny MUDr. J. M. Jejich výpovědi nejsou v rozporu ani s výpovědí dalšího svědka L. K., který rovněž nemohl potvrdit tvrzení žalobce, že přichází trvale a ve větší míře v přímý styk s pacienty a infekčním materiálem, navíc však uvedl, že podle jeho názoru je celý objekt léčebny (tedy i pracoviště žalobce) infekčním prostředím.

To odpovídá skutečnosti, neboť zcela pochopitelně je v podobných prostředích vždy zvýšená možnost nákazy. Avšak žalobce přehlíží, že v tomto směru jde pouze o nepřímé vlivy, které nejsou rozhodující pro přiznání jeho nároku na dodatkovou dovolenou. Ustanovení cit. vyhlášky nemluví totiž obecně o infekčním prostředí, ale striktně vyžadují, aby do okruhu pracovníků, jimž je třeba přiznat dodatkovou dovolenou, byli zahrnuti jen ti, kteří přicházejí v trvalý přímý styk s pacienty nebo infekčním materiálem; mezi tyto pracovníky žalobce nepatří.

Odvolací soud doplnil řízení výsledkem dalšího svědka F. D., avšak ani on nemohl potvrdit skutečnosti uváděné žalobcem; přitom pracoval v blízkosti žalobce a byl s ním i v běžném pracovním styku. Jak je mu známo, v určitém období přicházeli občas někteří pacienti, kteří si neuvědomovali zákaz, do kanceláří a žalobce se s nimi mohl dostat do styku, později však byl zákaz znovu zdůrazněn, takže žalobce nebyl prakticky s pacienty ve styku; svědek nemohl také objasnit, do jaké míry snad žalobce pracoval s infekčním materiálem.

Žádný důkaz nepodepřel tedy tvrzení žalobce, že přicházel v trvalý přímý styk s pacienty a infekčním materiálem; závěr soudu prvního stupně, který se opírá o náležitá zjištění, je plně v souladu se zákonem.

Z těchto důvodů byl rozsudek soudu prvního stupně jako správný odvolacím soudem potvrzen.